

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра теорії та історії світової літератури

КУРСОВА РОБОТА

з історії зарубіжної літератури

**на тему : «Поетика модернізму в романі Габріеле Д' Аннунціо: трилогія
«Романи троянди»**

Студентки 3-го курсу групи МЛіт 11.21
напряму підготовки “ Література ”
спеціальності 035.052 Романські мови та
література (переклад включно), перша –
італійська

Тищенко Ганни я Володимирівни
Керівник професор кафедри Мадлена
Едуардівна Шульгун

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Кількість балів : _____

Оцінка ЄКТС : _____

Члени комісії:

_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)

м. Київ - 2024 рік

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. СТАНОВЛЕННЯ ГАБРІЕЛЕ Д'АННУНЦІО ЯК МОДЕРНІСТА	6
1.1 Формування модерністського світогляду митця.....	6
1.2 Модерністські аспекти та рецесія творчості Габріеле Д'Аннунціо....	11
РОЗДІЛ 2 ПРОГРЕСИВНІСТЬ РОМАНІВ ГАБРІЕЛЯ Д'АННУНЦІО У РАМКАХ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТЕЧІЇ	18
2.1 Аналіз структури та стильових особливостей трилогії «Романи троянди»	18
2.2 Відтворення модерністських ідей та поетики у романах Габріеля Д'Аннунціо як новаторського прийому	25
ВИСНОВОК	29
ЛІТЕРАТУРА	34

ВСТУП

Поява модернізму як художнього руху на початку ХХ століття не є випадковістю. Цей період в історії культури та філософії характеризується значними змінами в світогляді, які відображають глибокий розрив із попередніми епохами. Замість оптимізму та раціоналізму, що домінували у вік Просвітництва, у філософських та культурних дискурсах початку нового століття починають переважати песимізм, ірраціоналізм та індивідуалізм, які транслювалися з реального життя людей у мистецтво. Ці настрої спричинили кардинальні зміни у художній культурі, відмову від класичних канонів реалізму, де чітко визначений час і простір, а сюжет служить основою для розвитку подій та дій персонажів.

У цей час відбувається пошук нових підходів до розуміння світу та людської природи. Такий зсув у філософській думці мав вирішальне значення для формування модерністського руху в мистецтві, що прагнув знайти нові способи вираження складності людської психіки та ірраціональності існування. До переліку класиків модернізму «входять Джеймс Джойс, Марсель Пруст, Франц Кафка, Вірджінія Вульф, чий художні погляди на кінець ХХ століття перетворилися в характерні пануючі тенденції розвитку культури. Ці автори акцентували увагу на внутрішньо-текстову площину, до якої переносили активну взаємодію літератури та життям». (Модерністська проза початку ХХ ст., 2017) Тобто революційним стає абсолютний вплив концепцій літератури і культури на дійсність та реальне життя людей, що докорінно змінювало суспільство. Таких постулат дотримувався й італійський драматург, поет та політичний діяч Габріеле Д'Аннунціо у своїх творах, і мав новаторські стилістичні прийоми та експериментував над темами, тому **актуальність** даної роботи полягає саме у аналізі особливостей його модерністичного стилю і поглядів на літературу, спираючись на його життєві кредо в контексті безпосередньо трилогії автора «Романи троянди».

Ступінь розробленості цієї проблеми є досить варіативним для наукової літератури. Зважаючи на те, що італійська література у вітчизняних авторів є

не надто поширеною, порівняно із іншими європейськими країнами, аналіз та вивчення здобутків італійських митців на прикладі трилогії Габріеле Д'Аннунціо «Романи троянди» стане важливим поштовхом у розвитку та поширення італійської літератури для українських дослідників та читачів.

Мета дослідження полягає у відтворенні історичної правди та вимислу в контексті модерністської трилогії Габріеля Д'Аннунціо «Романи Троянди»; простежити їх втілення у творі. Поставлена мета передбачає вирішення наступних завдань:

- вивчити біографічні аспекти розвитку Габріеле Д'Аннунціо як письменника;
- вирізнити особливості створення літературних творів автором;
- проаналізувати здобутки Габріеле Д'Аннунціо в контексті сучасних літературних дискусій;
- визначити поетичні категорії роману та вимислу й історичної правди;
- довести зв'язок роману із сучасністю.

Об'єкт дослідження: Творчий шлях та трилогія романів італійського модерніста Габріеле Д'Аннунціо «Романи про троянд».

Предметом дослідження є категорії поетики в романі та його модерністичні підгрунття в трилогії Д'Аннунціо.

Теоретико-методологічна основа дослідження включає використання таких літературознавчих методів: системно—узагальнюючого, історичного, інтертекстуального, порівняльного. Крім того, залучення широкого кола художньо – літературного матеріалу передбачає використання певних філологічних методів аналізу: контекстуального, описового, проблемного.

Структура курсової роботи передбачає вступ, два розділи, висновки до всієї роботи, літературу. У вступі обґрунтовується актуальність дослідження, формулюється мета та завдання роботи, описуються об'єкт і предмет дослідження, а також методологічні основи роботи. У першому розділі описано життєвий та творчий шлях Габріеле Д'Аннунціо, його погляди, ідеї та вплив на подальший розвиток культурного напрямку модернізму. Другий

розділ складається із аналітичної складової трилогії поета «Романи троянди», стильових та модерністських особливостей новітніх творів.

РОЗДІЛ І

СТАНОВЛЕННЯ ГАБРІЕЛЕ Д'АННУНЦІО ЯК МОДЕРНІСТА

1.1. Формування модерністського світогляду митця

Габріеле Д'Аннунціо був однією з найпомітніших фігур Італії кінця ХІХ і початку ХХ століть. Його світобачення зародилося і розвивалося в надзвичайно плідний для мистецтва період. «Він був частиною вітрів змін, які творили мистецтво, та особою, яка виходить за рамки лише літературного світу, стаючи впливовим політичним діячем та культурним символом свого часу. Він не тільки досліджував межі мови та форми, але й звертався до глибинних питань ідентичності, культури та індивідуального досвіду, що робить його ідеальним об'єктом для вивчення тенденцій розвитку модернізму» (Бібліотека української літератури УкрЛіб.)

Його життєвий шлях та кар'єра були нерозривно пов'язані з різноманітними культурними, соціальними та літературними течіями, що панували в Європі наприкінці ХІХ – на початку ХХ століть. Від раннього дитинства, коли «перші книги та мистецькі враження почали формувати його естетичні смаки, до зрілих років, коли він уже впевнено заявив про себе на літературній арені» (Woodhouse J. R., 1987), Д'Аннунціо невпинно шукав, експериментував і виражав своє бачення світу через призму модернізму.

Освіта та виховання Габріеле Д'Аннунціо відіграли надзвичайно важливу роль у його становленні як митця, заклавши фундамент для його майбутніх творчих досягнень. Габріеле від мами успадкував чуйність, від батька – запальний характер та любов до жінок. Виростаючи в атмосфері, де культурні цінності й пошуки були не просто заохочені, але й вважалися невід'ємною частиною освіти, Д'Аннунціо з ранніх років занурювався у світ літератури, мистецтва та філософії. Писати він почав ще у школі. Проба пера мала гіркий присмак – «у єзуїтському коледжі насторожено зустріли поетичні алегорії про «ефірні перси» та «варварський жар поцілунків». Щоб заявити про себе, він навіть подає фальшиві оголошення до газет про свою смерть. І незабаром про молодого поета заговорили в Римі, куди він переїхав у пошуках

роботи і влаштувався кореспондентом газети» (Wilson R. L., 2014) Занурення таким чином у культурне середовище допомогло йому розпізнати та розвинути власні інтереси та пасії, що пізніше стали основою його творчості.

Габріеле Д'Аннунціо в молодості опинився на перехресті культурних та інтелектуальних потоків, що визначали кінець XIX і початок XX століть. «Цей час був періодом інтенсивних пошуків та експериментів у мистецтві, літературі та філософії, і молодий Д'Аннунціо з ентузіазмом занурився у цей вир творчості. Він не лише активно вбирав впливи сучасної йому культури, але й відчував глибокий зв'язок з класичною спадщиною» (Муріна Ю., 2018), що разом формувало його як винятково гармонійного митця

Особливо значущим для Д'Аннунціо було знайомство з філософськими ідеями та художніми рухами свого часу. Він з глибокою увагою «стежив за розвитком модернізму, символізму, декадансу, а також за іншими культурними та філософськими течіями, які захоплювали Європу наприкінці XIX – на початку XX століть» (Woodhouse J. R., 1987). Ці ідеї відкривали перед ним безмежний простір для думки та творчості, надихаючи на пошук власного, унікального голосу в літературі.

Життя митця оберталось навколо пошуків насолоди, які він намагався зустріти навіть у війні. Для творчого натхнення поетові були необхідні жінки і він надихався ними завжди, у період свого життя. Він «вміло спокушав їх не лише любовними віршами, талантом, оригінальним мисленням, а й своєю неперевершеною чарівністю, сексуальністю, харизмою. Їх полонило в ньому все: талант, зовнішність, загадковість, погляд, тембр голосу, він чинив на них магічний вплив» (Segnini E., Subialka M., 2023, с. 440)

Свій перший роман «Насолода», який приніс автору популярність, Габріеле Д'Аннунціо говорить про свій ідеал жінки: «У жіночому ідеалі він відчував, що його тягне якась куртизанка XVI століття, що носить на обличчі якесь магічне покривало, зачаровану, прозору маску, ніби темна нічна чарівність, божественний жах Ночі» (Садицька О. В., 2015). Цей потяг до

естетства, опис найрізноманітніших насолод, найтонших їх проявів пронизує всі його твори.

Однак дехто може подумати, що Д'Аннунціо був красенем—чоловіком, але він «зовсім не володів зовнішністю героя—коханця, а скоріше його душею. Дуже влучно його описала Айседора Дункан: «Цей лисий, непоказний карлик у розмові з жінкою перетворювався насамперед у очах співрозмовниці. Він здався їй майже Аполлоном, тому що вмів легко і ненав'язливо дати кожній жінці відчуття, що вона є центром Всесвіту»» (Woodhouse J. R. (1987))

За спогадами ж сучасників він «був невисокого зросту, з опуклими риб'ячими очима і великим носом і закрученими вгору витонченими вусами. Більше того, до 23 років уже встиг полисити після однієї з дуелей, де йому довелося стрілятися зі своїм суперником, внаслідок спокуси однієї заміжньої жінки. Куля суперника зачепила голову і йому обробили рану антисептичним розчином» (Woodhouse J. R., 1987)

Філософські ідеї, з його акцентом на волю до влади та понадлюдину, також глибоко резонували з Д'Аннунціо. Він бачив у цих ідеях не лише філософську доктрину, але й «особистісний виклик, спонукання до самоперевершення та творчої самореалізації. Крім того, Д'Аннунціо відчував сильний зв'язок з італійським Ренесансом, його естетикою та гуманістичними ідеалами. Він захоплювався не лише художніми досягненнями цієї епохи, але й її ідеєю гармонійного розвитку людської особистості у всіх її проявах» (Капура О., 2020, с 245) Ця зацікавленість відбилася у його прагненні до універсалізму, до втілення в собі образу «універсальної людини», здатної досягати висот у різноманітних сферах діяльності.

Особисті знайомства з видатними діячами культури свого часу також відіграли значну роль у формуванні Д'Аннунціо як митця. Літературне коло Габріеле Д'Аннунціо складалося з видатних особистостей того часу, які мали значний вплив на його розвиток як митця і модерніста. Серед них були письменники, поети, митці, критики, та видавці, кожен з яких залишив свій відбиток у творчому світі Д'Аннунціо. Це взаємозбагачення ідей та думок

стимулювало його до постійного творчого пошуку, дозволяючи формувати власний, неповторний стиль.

Одним із ключових фігур для Д'Аннунціо був «Елезаро (Лео) Баррачіні, видавець, який відіграв вирішальну роль у публікації багатьох його робіт. Баррачіні не лише підтримував Д'Аннунціо фінансово, але й сприяв розширенню його читацької аудиторії» (McLeod S., 2024). Відносини з видавцем були не просто комерційною взаємодією, але й дружбою, заснованою на спільній пристрасті до літератури та мистецтва .

Серед літературних друзів і колег Д'Аннунціо можна виділити поета і письменника «Джованні Пасколі, який, хоч і представляв трохи іншу літературну традицію, мав значний вплив на молодого Д'Аннунціо. Обмін думками з Пасколі, дискусії про поетичну мову та експерименти з версифікацією збагатили його розуміння літературних процесів» (Wilson R. L., 2014)

Не можна не згадати про «Філіппо Томмазо Марінетті, засновника футуризму, чії радикальні ідеї та енергія новаторства справили вплив на Д'Аннунціо. Хоча між ними існували ідеологічні розбіжності, обмін думками та дебати з Марінетті спонукали Д'Аннунціо до подальших пошуків нових форм виразу» (Wilson R. L., 2014).

Д'Аннунціо також мав близькі зв'язки з художниками та митцями епохи, включаючи, наприклад, Амедео Модільяні, який міг вплинути на його естетичні погляди, а також на розуміння зв'язку між літературою та образотворчим мистецтвом. Тож таким чином поет наповнювався ідеями та взаємною підтримкою, перебуваючи в атмосфері творчої свободи, що дозволяла йому експериментувати та постійно розвиватися як митцю.

У написанні романів автор часто використовував прийом «фрагментарності будови, залучав певну експресивність тону та схематичність образів. Герої романів часто виступають як мислителі, тобто виразники ідей Д'Аннунціо» (McLeod S., 2024). Сильною стороною його творів

є виразне, ліричне й пластичне зображення природи, у якому виявляється поетичний талант митця.

Вже на схилі літ Д'Аннунціо звернувся до ліричної автобіографічної прози: «Ноктюрн» («Notturmo», 1921), «Сотні і сотні сторінок таємної книжки Габріеле Д'Аннунціо, котрий намагається вмерти» («Cento e cento e cento e cento pagine del libro segreto di Gabriele D'Annunzio tentato di morire», 1935), а також на творах відображалось його політичне ставлення, адже у 1914-1915 рр. Д'Аннунціо виступав за вступ Італії у війну (збірка промов і статей «За Велику Італію» — «Per la rij grande Italia», 1915). Під час війни письменник «командував ескадрильєю бомбардувальників, а в 1919, очоливши загін добровольців, навіть захопив місто Рієку (Фіум), підтримав фашистський переворот в Італії (1922 р.) і був одним із найближчих соратників Б. Муссоліні» (Модерністська проза початку ХХ ст., 2017).

Однак внесок Д'Аннунціо в модернізм і літературний процес того часу є незаперечним. Він був важливою фігурою в італійському культурному та політичному житті кінця 19-го та початку 20-го століть. Габріеле Д'Аннунціо активно «приспосовувався до інтелектуальних і культурних тенденцій свого часу і став яскравим представником європейського модерну. Його творчий шлях є прикладом нескінченного прагнення до мистецтва, а в поєднанні з світоглядами стає ще більш цікавим та унікальним джерелом для дослідження» (Петренко Т., 2017) мистецтвознавцями та звичайними читачами. Погляди Д'Аннунціо зароджувалися в умовах інтенсивного вивчення мистецтва, літератури та філософії. Освіта, виховання, особисте знайомство з видатними діячами культури сприяли становленню його як митця.

Його творчість – це відображення глибокого переосмислення традиційних форм і змісту в пошуках нових шляхів вираження індивідуального та колективного досвіду. Через свої роботи модерніст Д'Аннунціо не тільки відобразив дух свого часу, але й зміг вплинути на подальший розвиток літератури, залишивши по собі багату спадщину, яка й

досі залишається предметом зацікавлення та досліджень. У своїх творах Д'Аннунціо експериментував із фрагментарними структурами, експресивними тонами, ліричними зображеннями природи. Його твори відображали не лише його власні ідеї та позиції, а й політичні погляди, які знайшли своє відображення в літературних творах та активній участі в політиці письменника.

1.2. Модерністські аспекти та рецепція творчості Габріеле Д'Аннунціо

Габріеле Д'Аннунціо займає унікальне місце в історії літератури, стоячи на перехресті традиції та новаторства, що відображає сутність модернізму. Його творчість є дзеркалом епохи переосмислення та експериментів, де пошуки нового не відкидають, а скоріше поглиблюють і переінтерпретують класичну спадщину. Д'Аннунціо не просто слідував літературним тенденціям свого часу; він активно їх формував, вносячи в літературний процес своє унікальне бачення та стиль.

Його відданість традиціям не була пасивною. Д'Аннунціо «занурювався у спадщину класики, вибірково використовуючи мотиви, образи та ідеї, щоб відтворити їх у новому світлі. Він мав надзвичайну здатність бачити вічне в миттєвому, універсальне в конкретному, переплітаючи історії та символи минулого з пульсуючими реаліями свого часу» (Hughes-Hallett L., 2013, с. 608). Це робило його твори одночасно глибоко особистісними та загальнолюдськими, відкритими до інтерпретацій та відгуків різних поколінь читачів.

Пошуки нового в творчості Д'Аннунціо проявлялися не лише в тематиці, а й у формі. Він експериментував з літературними жанрами, стилем, мовою, розширюючи межі виражальних можливостей слова. Його тексти – це витончені тканини, де кожен словесний оберт важливий, де музикальність мови співзвучна з глибиною задуму. «Д'Аннунціо віртуозно маніпулював словами, створюючи ефекти, які одночасно зачаровують та викликають до роздумів. Він був справжнім дослідником людської душі, і його тексти часто

відображають складний внутрішній світ автора, його роздуми про життя, смерть, любов і красу». (Капіталіст О., 2023)

Як всякий великий поет він описував і потворні, порочні сторони життя, його хвилює тема смерті і загибелі «всякої плоті» і робить він це настільки приголомшливо, що читаючи його рядки про смерть, жахливі її прояви, страждання плоті і душі, замовкаєш у німому жаху. Дослідники творчості Д'Аннунціо часто називали його подібні описи «вульгарними», зокрема «Френсіс Томпсон критикував його одержимість своєю роллю митця і називав це найбільшою вадою, в той час Бенедетто Кроче називав автора дилетантом, тоді як Генрі Джеймс приписував успіх Д'Аннунціо дивному поєднанню аристократичного з вульгарним. Більшість критиків вважали зміст його численних романів і п'єс поверхневим, мелодраматичним і часто квітчастим» (Segnini E., Subialka M, 2023, с. 424) але як не називай це, описи його сміливі та геніальні . Цьому він присвятив свої похмурі новели, у яких поєднує прекрасне з потворним, де проявляється його явний смак до декаденства. Це можна відчувати, прочитавши його найсильніший роман «Невинний».

Інноваційний дух Д'Аннунціо не обмежувався лише літературою. Він був активним учасником культурного та політичного життя свого часу, що також знайшло відгук у його творах. Його зацікавлення в соціальних, філософських та естетичних ідеях епохи робило його літературну спадщину своєрідним хроніком переживань і прагнень людства на рубежі століть.

Габріеле Д'Аннунціо, стаючи втіленням новаторства у світі літератури, не просто існував на авансцені літературних пошуків свого часу; «він перетворився на справжнього майстра слова, архітектора думки та емоції, який з нечуваною майстерністю змішував у своїй творчості інноваційні підходи з безмежною повагою до класичної літературної спадщини. Його здатність переосмислювати та адаптувати існуючі літературні традиції, об'єднуючи їх з сміливими ідеями модернізму, виринає як ключ до його унікальності». (Головченко, Н. І., 2011) Д'Аннунціо не просто додавав нове до старого; він

перетворював, переплітав, створюючи тексти, що вирізнялися глибоким змістом та новаторською формою.

Його неперевершена майстерність полягала в умінні глибоко відчувати та передавати красу словом, використовуючи при цьому експериментальні методи, що дозволяли читачам поглянути на звичні речі під новим кутом. Яскраві метафори, незвичайні сюжети, психологічна глибина персонажів – усе це зливалось у його творах у неповторний калейдоскоп думок і образів.

Взаємодія Габріеле Д'Аннунціо з класичною спадщиною «відкриває один із найбільш фасцинативних аспектів його творчості. Він не просто застосовував класичні алюзії як декоративний елемент, але активно вплітав їх у тканину своїх творів, надаючи старим історіям нового життя та значення» (Політико-соціальні зміни у світі на початку ХХ століття, 2010). Ця здатність перетворювати класичне на сучасне, використовувати віковічні мотиви для висловлення актуальних ідей і почуттів, робить його творчість особливо багатогранною та глибокою.

Д'Аннунціо захоплювався античністю не лише як джерелом тем та образів, але й як безвичайно багатим ресурсом для експлорації вічних питань про красу, героїзм, любов та смерть. Він бачив у «античній міфології і літературі не лише культурну спадщину, але й потужний інструмент для дослідження людської натури. В його руках міфи оживали, набуваючи нових вимірів та актуальності» (Wilson R. L., 2014). Наприклад, використання образу Геракла не лише відсилало до античних коренів героїзму, але й слугувало метафорою боротьби людини за самоутвердження в сучасному світі.

Водночас, Д'Аннунціо експериментував з формою та стилем, вдихаючи нове життя в класичні жанри. Його поезія та проза часто відзначаються особливою музичністю, що нагадує античну поетичну традицію, але водночас виражає сучасні емоційні та інтелектуальні пошуки. Він зумів переосмислити класичні метри та стилістичні прийоми, адаптуючи їх до потреб нового віку.

Для Д'Аннунціо, звернення до класики було не тільки способом вшанування минулого, але й стратегією для створення діалогу між віковими традиціями та сучасними ідеями. Він використовував класичні мотиви як засіб дослідження сучасності, прагнучи зрозуміти, як давні ідеали та архетипи резонують у новому контексті. Це не лише збагачувало його творчість, але й сприяло глибшому розумінню зв'язку між минулим і сучасним, між вічним і миттєвим.

«Його творчість – це мозаїка, що складається з сміливих образів, сенсуальної експресії та глибокого психологізму. Д'Аннунціо був поетом плоті й духу, здатним одночасно зачаровувати та провокувати, піднімати на перший план інтимне поруч із вічним» (Farrel J., 2018, с. 139) Це робить його не просто новатором, а художником пера, чия творчість перетинається з основними потоками модернізму, водночас залишаючись невіддільною частиною часу.

Кожен його твір можна розглядати як подорож у глибини людського досвіду. Д'Аннунціо не обмежував себе поверхневим описом емоцій чи подій; він прагнув зануритися в саму суть людських почуттів, розкривати їх у всій складності та багатогранності. Кожен образ, кожна метафора у його творах виступала не просто як художній прийом, а як спроба доторкнутися до невимовного, до того, що лежить на межі між реальним та уявним, між конкретним та універсальним. Ця здатність перетворити конкретне на універсальне, зробити особисте досвідом загальнолюдським, є однією з ключових характеристик новаторства Д'Аннунціо. Його персонажі живуть на межі екстремальних емоційних станів, прагнучи до абсолютної краси та ідеалів, але водночас вони глибоко зв'язані з реальним світом, відображаючи його складності та протиріччя.

Д'Аннунціо не просто писав твори; він створював вікна в душу, через які ми можемо поглянути на власні страхи, бажання, сподівання та розчарування. Він демонстрував, що «література – це потужний інструмент самопізнання та самовираження, здатний відкривати найпотаємніші куточки людської психіки» (Jones T., 2013). У цьому й полягає справжнє новаторство

Д'Аннунціо – у його здатності перетворити слово на ключ до розуміння самого себе та світу навколо.

Моя власна оцінка Д'Аннунціо як автора перш за все пронизана глибокою повагою до його здатності відчувати та передавати красу словом, а також за його відвагу досліджувати нові горизонти в мистецтві. Він безперечно був новатором, але його новаторство не полягало в сліпому запозиченні або відкиданні минулого. Навпаки, Д'Аннунціо переплітав традиції з новаторством, створюючи твори, що зберігають свою актуальність і сьогодні. Він не просто використовував мову як інструмент; він робив її живою, дихаючою сутністю, яка здатна впливати та змінювати.

Габріеле Д'Аннунціо, безсумнівно, стоїть у ряду тих новаторів, чия творчість визначала обличчя модерністської літератури. Але підставою його новаторства не було заперечення минулого чи руйнування традицій; навпаки, він черпав натхнення з глибоких джерел літературної класики, філософії та мистецтва. Д'Аннунціо не тільки піднімав із забуття класичні мотиви, але й переосмислював їх через призму свого бачення, створюючи твори, що відзначалися особливою глибиною та багатогранністю.

Габріеле Д'Аннунціо володів унікальною здатністю перетворювати літературу на «інструмент глибокого психологічного аналізу та емоційного досвіду. Його письменницька майстерність полягала не лише в ідеальному володінні словом, але й у здатності через нього відкривати та досліджувати складність людської натури» (Wilcox V., 2018). Література для Д'Аннунціо була не просто формою мистецтва; вона була ключем до розуміння глибин людської душі, її найпотаємніших бажань та страхів.

Його літературний світ населений персонажами, які живуть на межі екстремальних емоційних станів, прагнуть до абсолютної краси, ідеалів та самопожертви. Водночас, Д'Аннунціо ніколи не забував про зв'язок своїх творів з реальним світом, і його персонажі часто відображають складні соціальні, політичні та культурні питання його часу, запозичені безсумнівно й із його власного життя.

Звісно інакшої думки варто притримуватись, досліджуючи його життєві та політичні погляди, адже Д'Аннунціо часто використовував свою популярність серед мас для досягнення власних цілей та задоволення власних амбіцій. Його «дії часто характеризувалися авторитаризмом і націоналізмом, що не завжди відповідали демократичним цінностям та принципам прав людини. Незважаючи на його інтелектуальну обдарованість, його політичні переконання часом виходили за межі розумних меж і сприяли авторитарному режимові» (Berman S., 2013). Крім того, Д'Аннунціо не завжди дотримувався етичних норм та моральних принципів у своїх діях та вчинках, що викликало критику та осуд з боку суспільства

Однак у літературному трактуванні майстерне використання мови дозволяло Д'Аннунціо створювати унікальні світи, де реальність сплітається з фантазією, де межі між можливим та неможливим стираються. Його тексти переповнені символами та алегоріями, кожна з яких несе в собі глибокий зміст, відкриваючи читачеві нові горизонти розуміння.

Таким чином, Габріеле Д'Аннунціо залишається однією з найяскравіших зірок на небосхилі модернізму, не тільки через свою творчу майстерність, але й через здатність відчувати та передавати складність людського буття. Його творчість характеризується використанням сміливих ідей для тогочасного писемництва, які проявляються у відображенні сучасних емоцій та інтелектуальних пошуках через музичальність мови та глибину ідей. Д'Аннунціо експериментував із літературними формами та стилями, розширюючи її межі та поєднуючи класичні жанри з новаторськими ідеями.

Одним із найяскравіших аспектів творчості Д'Аннунціо є те, що він не лише «використовує класичні мотиви та алюзії, але й активно переосмислює їх, надаючи їм нового значення та актуальності. Його відтворення міфічних образів набуло нового виміру і стало потужним інструментом для вивчення людської природи» (Jones T., 2013).

Хоча Д'Аннунціо виявив талант створювати унікальні світи та персонажів, його політичні переконання та авторитарні дії іноді суперечили

демократичним цінностям і принципам прав людини. Проте, якщо говорити буквально, його вміле використання мови дозволило йому створювати тексти, сповнені символізму та алегорій, які розширювали горизонти розуміння читача.

РОЗДІЛ II

ПРОГРЕСИВНІСТЬ РОМАНІВ ГАБРІЕЛЯ Д'АННУНЦІО У РАМКАХ ЛІТЕРАТУРНОЇ ТЕЧІЇ

2.1. Аналіз структури та стильових особливостей трилогії «Романи троянди»

За своє насичене життя Габріеле Д'Аннунціо встиг втілити свої емоції у численних творах. Однак чи не найяскравіше автор вилив свої почуття у трилогії «Романи троянди» (*I Romanzi della Rosa*). У збірку були включені його популярні романи «Насолода» (*Il Piacere*) написаний 1889 року, та охоплює теми сенсуальності, насолоди та втрати через призму життя головного героя, Андреа Сембрані. Другим твором трилогії є роман «Джованні Єпископо» (*Giovanni Episcopo*) 1891 року, який розповідає історію художника Джованні і досліджує теми мистецтва, втрати контролю і самовираження. «Невинний» (*L'Innocente*) 1892 року – останній твір трилогії. Сюжет розгортається навколо головного героя Андреа Сколи та досліджує теми невинності, любові та моральних конфліктів.

Як бачимо твори були написані протягом трьох клопітких років, тому відчутно взаємопов'язані тематикою та естетикою, утворюючи цілісну композицію, що дозволяє авторові досліджувати різні аспекти людського життя та суспільства через призму різних персональних історій та характерів.

Перший твір трилогії «Насолода» – це роман, що розповідає про життя Андреа Спереллі, аристократа та художника, зануреного в культ краси та насолод життя в Римі наприкінці 19 століття. Спереллі втілює ідеал декадентського естета, для якого пошук естетичного задоволення стає головною життєвою метою: «Він умів у коханні видобувати зі своєї вроди найвищу втіху. Ця щаслива здатність тіла й енергійний пошук насолод підкоряли душі жінок. Він мав у собі щось від Дон Жуана й від херувима. Умів бути геркулесівським чоловіком однієї ночі й сором'язливим, ніжним, майже жіночним коханцем.» (D'Annunzio G., 1893, с. 41) Водночас він переживає глибокі внутрішні конфлікти та роздуми про мораль, любов та мистецтво.

Його життя раптово змінюється, коли він закохується в Елену Муті, жінку неймовірної краси та складного характеру, яка стає для нього об'єктом одержимості. Їхні стосунки швидко розвиваються від спалаху пристрасті до глибоких роздумів про сутність любові та відносин. Спереллі виявляється втягнутим у вир романтичних пригод, зазнає зради та розчарувань, які змушують його переосмислити своє життя та цінності.

Кульмінацією роману стає момент, коли Спереллі розуміє, що справжня насолода життям не полягає в поверхневому споживанні краси та задоволень, а в глибокому емоційному та духовному зв'язку з іншою людиною. Цей внутрішній переворот супроводжується його відновленням як художника, який тепер шукає не лише естетичного задоволення, але й глибшого сенсу в мистецтві та житті: «Ти мене не кохала! У тебе вистачило зухвалості вбити своє кохання, несподівано, майже зрадливо, коли я віддавав тобі свої найп'янкіші почуття!» (D'Annunzio G., 1893, с. 25)

За структурою роман поділений на три частини, кожна з яких представляє різні етапи в житті головного героя, Андреа Спереллі, що дозволяє читачам спостерігати за розвитком персонажа, а також його внутрішнім світом.

Структура роману чітко відображає еволюцію Андреа Спереллі від молодика, що прагне до естетичних насолод, до особистості, яка зазнає глибокого духовного кризу. Цей розвиток відбувається через серію взаємин з жінками, які відіграють ключову роль у його житті. До того ж, роман побудований у формі особистого нарису, що створює враження непрямого спілкування з читачем та поглиблює відчуття інтимності.

Крім цього, часові переходи в романі відіграють важливу роль, показуючи як «минуле впливає на теперішнє життя героя» (D'Annunzio G., 1892). Просторова організація, зокрема детальні описи Риму та його околиць, створює атмосферу, що відображає внутрішній стан персонажів та їхнє ставлення до оточуючого світу.

Роман характерно насичений філософськими роздумами головного героя, що структуруються через його діалоги з іншими персонажами та внутрішні монологи. Ці роздуми дозволяють глибше зануритись в естетичні пошуки Спереллі та відображають загальну атмосферу декадансу.

Роман стилістично вбирає в себе численний символізм, через який Д'Аннуціо передає складність переживань головного героя та його пошуки сенсу. Символи, такі як квіти, мистецтво, архітектурні мотиви, грають ключову роль у розвитку сюжету та глибині філософського змісту: «Я досі бачу, як ти тоді схопила букет обома руками й занурила в нього обличчя, вдихаючи його аромат. Коли ти підвела голову, здавалося, твоє обличчя увібрало їхній колір, а очі змінили барву, ніби ти випила щось п'янке...» (D'Annunzio G., 1893, с. 39) Описи та порівняння жінки та квітів безумовно додає емоційної забарвленості та об'єму персонажам, розкриває їх внутрішній та зовнішній стан, таким чином Д'Аннуціо глибоко занурюється в психологію своїх персонажів, розкриваючи їхні найпотаємніші думки та емоції. Через це роман також є дослідженням людської душі та її складнощів.

Д'Аннуціо як автор відомий своєю майстерністю слова, і «Насолода» не є винятком. Його стиль характеризується вишуканістю, багатством лексики та мелодійністю фраз. Автор використовує різноманітні літературні прийоми, такі як метафори, алегорії та антитези, для створення багат шарового тексту. До того ж, роман пройнятий естетикою декадансу, яка виражається через детальні описи, персонажів, що живуть заради мистецтва та насолоди, та через загальну атмосферу розкоші та занепаду: «Її голова з маленьким чолом, прямим носом, вигнутими бровами, з такими чистими, такими чіткими античними обрисами, що здавалася знятою із сиракузької медалі, мала в очах і на вустах дивовижний контраст: вираз палкий, інтенсивний, неоднозначний, надлюдський, що його лише новітній дух, насичений глибокою розкутістю мистецтва, міг би передати в таких безсмертних образах, як Мона Ліза й Неллі О'Браєн» (D'Annunzio G., 1893, с. 56) Тому можна впевнено говорити, що структура «Насолоди» відображає художній замисел Д'Аннуціо, а стиль

відтворення твору дає змогу поринути у глибини людської душі через призму естетичних пошуків та інтелектуальних роздумів, роблячи цей роман важливим представником літератури декадансу.

Наступний твір у трилогії «Джованні Епіскопо» переносить читача у трагічну історію звичайного клерка Джованні Епіскопо, який опиняється у вирі пристрастей, що призводять його до руйнування всього. Джованні закохується у жінку на ім'я Гілда, але їхній зв'язок швидко перетворюється на токсичну взаємозалежність. «Відносини з Гілдою призводять до того, що він поступово втрачає контроль над своїм життям, стаючи все більш ревним і одержимим. Врешті Джованні вбиває Гілду» (D'Annunzio G., 1891), що є апогеєм його психологічного занепаду та відчаю. Після вчиненого вбивства він намагається знайти спокуту через релігійні обряди та покаєння, але внутрішні демони та відчуття провини продовжують мучити його. Роман зображує глибоку психологічну кризу головного героя, його боротьбу з власними страхами та комплексами, а також питання моралі, вини та покарання

Структура твору відображає глибоке занурення в психологію головного героя та його поступовий рух до трагедії. Роман розвивається лінійно, і читачі відмінно споглядають на життєвий шлях Джованні Епіскопо від його юності до зрілості та подальшого занепаду. Крім цього, завдяки цьому можемо яскраво прослідкувати еволюцію конфлікту від внутрішніх боротьб головного героя до його взаємодії із зовнішнім світом. «Конфлікт наростає, досягаючи кульмінації у вбивстві, яке стає точкою неповернення для Джованні. Ця лінійність дозволяє читачу глибше зануритися в динаміку персонажа та його внутрішній світ, а використання внутрішніх монологів, описів станів і мотивацій Джованні допомагає створити складний образ персонажа (Farrel J., 2018, с 147), його внутрішніх конфліктів та розчарувань

Роман вирізняється багатством тем та ідей, що розглядаються через призму життєвого досвіду головного героя. Відносини з Гілдою, obsesійна любов, ревності, самознищення. Змістовно роман також підкреслює «значення

оточення в житті головного героя. Місця, де відбуваються ключові події, не просто фон, але й активні учасники в життєвому шляху Джованні» (D'Annunzio G., 1891), що впливають на його рішення та долю— усі ці аспекти влітаються у твір, формуючи багатогранний портрет людської природи.

Стилістично Д'Аннуціо використовує емоційно насичену мову для зображення внутрішнього світу головного героя, його страждань і пристрастей. Автор звертається до багатого словникового запасу та експресивних образів, щоб передати глибокі почуття Джованні та його переживання.

Характерною особливістю стилю Д'Аннуціо є його увага до деталей, яка проявляється в ретельних описах персонажів, інтер'єрів і пейзажів. Ці описи не лише відтворюють атмосферу сцени, але й допомагають краще зрозуміти емоційний стан і внутрішній світ героїв. У цьому контексті Д'Аннуціо активно застосовує символіку для поглиблення значення своїх текстів. Символи у «Джованні Епіскопо» можуть представляти психологічні стани, моральні дилеми або філософські концепції, які збагачують текст і стимулюють до роздумів.

Роман пронизаний темною, меланхолійною атмосферою, яка відображає внутрішній стан головного героя та загальну тему трагедії й занепаду: «Минає шістнадцятий день як його немає. А я ще живий. Але я маю померти, і якнайшвидше» (D'Annunzio G., 1891, с. 63)

Використання мовних засобів для створення такої атмосфери допомагає читачам відчувати вагу переживань героїв. Через своїх персонажів, зокрема через Джованні, Д'Аннуціо висловлює роздуми на теми етики, людської природи, кохання, відданості та самознищення. Ці роздуми не лише поглиблюють портретування персонажів, але й вносять до роману елементи філософського дослідження. Кожен персонаж у романі має свою унікальну історію та глибину, що демонструє здатність автора створювати переконливі, багатовимірні образи. Взаємодія між персонажами відіграє ключову роль у розвитку сюжету та розкритті основних тем роману. Але загалом можемо

говорити про другий твір трилогії як не лише трагічну історію одного чоловіка, але й глибоке дослідження універсальних тем емоцій, моралі та людської психології через призму декадентського світобачення автора.

Третій заключний роман збірки «Невинний» розгортається навколо життя аристократа Тулліо Гермільяни, який живе у відкритих відносинах зі своєю дружиною Джуліаною, одночасно підтримуючи любовний зв'язок з іншою жінкою. Всупереч своїм лібертарним поглядам на шлюб та вірність, Тулліо стає ревнливим, коли дізнається, що його дружина має власного коханця, і що вона чекає дитину від цього зрадницького зв'язку.

Замість співчуття або виправдання своїх власних зрад, Тулліо відчуває обурення і вимагає, щоб його дружина позбулася дитини. Однак, коли дитина народжується, він переживає раптовий порив батьківських почуттів і вирішує визнати дитину як свою власну, намагаючись відновити свої стосунки з Джуліаною. Паралельно з цим, Тулліо продовжує свої любовні пригоди, що ще більше ускладнює його відносини з дружиною (Berman S., 2013)

Твір зображує теми вірності, гріха, вини та відповідальності, піддаючи сумніву моральні норми та викликаючи читача до роздумів про природу любові, бажання та особистісної свободи. Через персонажа Тулліо Гермільяни, Д'Аннуціо розкриває складність людської натури, її здатність до самообману та іноді руйнівних самовиправдань: *«Якщо, навіть я не можу вчинити інакше, усвідомлюючи зло і засуджуючи самого себе, значить, я підкоряюся вищій, невідомій силі. Я – жертва жорстокої, глузливої і непереможної Долі»* (виправдує себе головний герой). Роман вражає своєю відвертістю та глибиною психологічного аналізу, роблячи його одним із ключових творів італійського літературного декадансу.

Роман структурно слідує лінійній хронології, що дозволяє читачам послідовно спостерігати за розвитком подій і зміною відносин між персонажами. Ця послідовність сприяє плавному «розвитку сюжету та динаміці персонажів, які підкріплені інтенсивним використанням внутрішніх монологів головного героя, що забезпечують глибокий психологічний аналіз

його думок, почуттів та мотивацій» (Wilson R. L., 2014), а також дозволяють читачам зануритися в його внутрішній світ, інтимність та безпосередність викладу. Така особливість дозволяє глибше співпереживати переживанням Тулліо та краще розуміти його дії та рішення.

Структура роману підкреслює контраст між ідеалізованим світоглядом головного героя та жорсткою реальністю його дій та наслідків. Цей контраст відіграє ключову роль у розкритті теми самообману та моральної відповідальності, які розкривають конфлікт, визначаючи долі персонажів. Тому протягом усього твору не зникає відчуття напруженості та інтересу читача до розгортання сюжету. У цілому картина «Невинного» підкреслює майстерність Д'Аннуціо як романіста, здатного створювати складні, багатогранні твори з глибоким психологічним та філософським змістом.

Роман, окрім заплутаного і неоднозначного сюжету, вирізняється своєю виразною стилістикою, яка охоплює експресивну та насичену мову, збагачену алегоріями, метафорами, та символізмом, що надає тексту елегантності та музикальності. Автор приділяє значну «увагу деталям, детально описуючи сцени, інтер'єри та зовнішність персонажів, створюючи відчутну атмосферу та занурюючи читача у світ, створений на сторінках роману» (Wilcox V. (2018)

Велике значення в творі має глибокий психологічний аналіз персонажів, особливо головного героя, чиї роздуми, мотивація, та емоційні коливання детально розкриваються, дозволяючи читачам глибше зрозуміти його дії та рішення.

Символіка в романі використовується для підкреслення внутрішніх конфліктів персонажів та моральних дилем, надаючи тексту багатозначності та поглиблюючи його тематику «Мій будинок став чужим для мене, присутність Джуліани стала мені неприємною. Іноді проходили цілі тижні, протягом яких я не обмовився до неї і словом. Занурений у свої внутрішні муки, я не бачив її, не чув її» (D'Annunzio G., 1892, с. 66) — уривок, де згадується символ родинного гнізда будинок, який став чужим для головного героя після всіх зрад обох партнерів. Водночас, стиль роману відзначається

моральною двозначністю, що викликає у читачів роздуми про природу любові, вірності, вини та відповідальності, роблячи твір витонченим та багатограним літературним твором, що відображає характерні риси епохи кінця ХІХ ст.

Загалом можемо говорити про трилогію «Романи троянди» як яскравий зразок літератури декадансу, де Д'Аннуціо досліджує темні глибини людської душі, зображуючи трагічні і водночас заплутані любовні історії головних героїв, яким важко впоратись із своїми емоціями, пристрастями та слабкостями. Вивчаючи біографію Габріеле Д'Аннуціо, розуміємо, що чи не всі вчинки головних героїв — це відтворення життєвих дій самого автора, який прагне знайти істину кохання і взаємовідносин. Однак цим самим трилогія глибоко занурює читача у внутрішній світ персонажів, змушуючи їх співпереживати і транслювати дії та їх внутрішній стан на себе.

2.2. Відтворення модерністських ідей та поетики у романах Габріеля Д'Аннуціо як новаторського прийому

Говорячи про кожен із романів трилогії як унікальний твір модерністського мистецтва, безпосередньо у праці «Насолода» такі ідеї відтворюються через ряд характерних елементів. Головний герой, Андреа Спереллі, втілює ідеал декадентського естета, де пошук краси та насолоди стає життєвою метою. Роман насичений сенсуальними описами, експериментами з мовою та стилем, а також психологічною глибиною через внутрішні монологи героя, що характерно саме для новітнього на той час стилю модернізму.

Символізм, алегорії та відмова від традиційної сюжетної структури є характерними для модернізму. Часові переходи та детальні описи простору відображають важливість минулого та оточуючого середовища для розуміння персонажів: *«Як ніжно тоді доторкалися до пальців ці сніжні й запашні пелюстки! – подумала вона. – Пелюстки зів'ялих троянд падали на килим, на диван, на стільці; і я сміялася, щаслива, посеред цього безладу; а щасливий коханець сміявся біля моїх ніг».*

Філософські роздуми героя стосуються моралі, любові та мистецтва, виражаючи декадентський естетизм. Герой шукає ідентичність та сенс життя,

порушуючи загальноприйняті норми, що є характерним для модернізму: «Жаль – це пуста втіха бездіяльного розуму. Треба за будь-яку ціну уникати жалю, заповнюючи розум новими відчуттями й новими уявленнями» (D'Annunzio G., 1893, с. 62) — слова Габріеле Д'Аннуціо вустами головного героя. Роман також пронизаний естетикою декадансу через детальні описи, персонажів, що живуть для мистецтва та насолоди, та атмосферу розкоші та занепаду.

Майстерність слова автора виявляється у вишуканості, багатстві лексики та використанні літературних прийомів, які тісно взаємодіють, створюючи текст, який відтворює основні ідеї та поетику модернізму — «Естетичне відчуття, витончене, могутнє й завжди активне, підтримувало певну рівновагу його духу; таким чином він міг сказати, що його життя було безперервною боротьбою протилежних сил, замкнене в межах певної рівноваги» (D'Annunzio G., 1893, с. 48) — опис життєвих настроїв Андреа протягом роману.

«Джованні Епіскопо» втілює модерністські ідеї та поетику стилістично та структурно у взаємодії для передачі глибини глибину психологічної кризи головного героя, що характерно для людей кінця XIX століття, які переживали складні переломні часи на стику віків.

За допомогою внутрішніх суперечливих монологів, описів станів і мотивацій Джованні, автор створює складний образ персонажа, розкриваючи його внутрішні конфлікти та роздуми. Використання символіки, такої як місце, де відбуваються ключові події, сприяє поглибленню значення сцен та додатковому розкриттю емоційного стану героїв: «Мабуть є на світі люди, що можуть зробити з іншими будь що, навіть зробити з них рабів? Тобто відібрати волю у людини так легко? Есть, значит, возможность отнять у человека волю так же легко, как відібрати цукерку в дитини? Тобто так, сеньйоре?» (D'Annunzio G., 1891, с. 83)

Багатство тем та ідей, взятих з життєвого досвіду головного героя, надають роману глибину та філософську насиченість, яка почала проявлятися

в реальних людей, які транслюють себе на героїв роману. Взаємодія між персонажами, особливо через їхні внутрішні питання та взаємозв'язки, допомагає висвітлити ключові теми роману, такі як кохання, ревності, самознищення та етичні питання.

Модерністський стиль поетичного відтворення історії автором характеризується емоційно насиченою мовою, детальними описами, темрявою та меланхолією для підкреслення внутрішніх станів героїв. Таким чином бачимо у творі глибоке дослідження універсальних тем емоцій, моралі та людської психології через призму модерністської поезики і світобачення автора.

У романі «Невинний» автор—модерніст втілює свої ідеї через високий рівень психологічного аналізу персонажів, поетично розкриває складнощі людської натури, а естетичні та стилістичні елементи роблять твір виразним і глибоким.

Роман постійно фокусується на власному конфлікті аристократа Тулліо Гермільяні, вченому і водночас вільнодумці, який, незважаючи на свої лібертарні погляди, виявляється порушником власних принципів. Його постійно тривожать ревності та внутрішні роздуми, які транслюються на читача і передають йому депресивний стан компульсивного героя: «Я ображав її найжорстокішим чином, без сорому, не стримуючись, захоплений своєю жадібністю до насолод, швидкою зміною своїх захоплень, цікавістю своєї збоченої уяви. Я був коханцем двох її близьких подруг...» (D'Annunzio G., 1892, с. 58) — говорить про себе герой.

Безпосередньо у психологічному аналізі героїв як важливому аспекті роману, автор детально розкриває ці ж внутрішні конфлікти, моральні сумніви та емоційні стани головного героя. *«Жалість до цієї та інших жінок, що переплітаються з невиразними прагненнями до ідеального кохання, обдуреними грайливими мріями, огортають їхнє чоловіче бажання, охоче піднятися високо разом з тими незмінними законами природи, нездоровими і недосконалими, як інші самки»* (D'Annunzio G., 1892, с. 71) —переплетені

роздуми Тулліо в очікуванні вироку лікарів. Це робить твір багатограним і глибоким, а читач може відчути багатий та заплутаний внутрішній світ персонажів, підкреслити конфлікт між ідеалізованим світоглядом героя та реальністю його життя, що створює напруження та інтригу в оповіді.

Теми вірності, гріха, вини та відповідальності вносять моральну двозначність у роман, піддаючи сумніву традиційні моральні норми та викликаючи читача до роздумів: «Чому naturі людській властива ця жахлива здатність відчувати велику гостроту насолоди, усвідомлюючи муки жертви, від якої її береш? Чому зачаток такої мерзеної фізичної збоченості росте в кожній людині, яка любить і прагне задоволення своєї пристрасті?» (D'Annunzio G., 1892, с. 67) Ці теми допомагають автору висловлювати складність людської naturи та розкривати психологічні аспекти героїв, підкріплюючи своєю експресивною та насиченою мовою, яка використовується для передачі внутрішнього світу героїв та їхніх переживань. Спосіб, яким автор описує сцени, інтер'єри та зовнішність персонажів, внесе відчутну атмосферу у твір.

З погляду усієї трилогії «Романів троянди» бачимо неабиякий виражений модерністський стиль викладу творів, адже, проживаючи у складний та переломний період свого становлення як творця літератури, Габріеле Д'Аннуціо намагається транслювати свої життєві переживання, конфлікти, психологічні сплески у свої романи. Будучи любителем жінок, він прагнув закарбувати ці почуття, підкріплюючи власними внутрішніми переживаннями та ревнощами, що значною мірою є новаторським рішенням, завдяки чому завжди ідеальні теми кохання переростають у більш реальні та специфічні деталі, небачені раніше в літературі.

ВИСНОВОК

Складні часи на стику XIX-XX століть під впливом революцій, соціальних змін, наукових відкриттів вимагали у творців мистецтва нових підходів до створення шедеврів, які першими почали впроваджувати у життя модерністичні ідеї. Безпосередньо саме Габріеле Д'Аннунціо став дуже помітною фігурою як в літературі, так і в політиці, і культурі загалом. Життя митець присвятив пошуку насолоди ще із шкільних років, що часто сприймалися критично, а на шляху кохання митцю дуже часто траплялися жінки, що ще більше підпалювали азарт та жагу до письма Габріеле. Вивчаючи ці аспекти, було досягнуто одне із завдань роботи.

Д'Аннунціо став яскравим представником модернізму, шукаючи себе ще з молодих років, експериментуючи у мистецтві письма, він занурювався у спадщину класики, вибірково використовуючи мотиви, образи та ідеї, щоб відтворити їх у новому світлі. Він експериментував з літературними жанрами, стилем, мовою, розширюючи межі виражальних можливостей слова, додаючи в кожен твір символізму та складних образів, що відображали стан душі як героїв, так і самого автора.

Вивчаючи літературний та творчий шлях митця, яскраво простежується його бажання віднайти нові, раніше не обговорювані теми життя, висвітлювати не лише романтичні образи, а і реальну картину часу, охоплюючи теми смерті, кохання, роздумів, психологічного стану людства через образи творів. Митець професійно вмів передати красу і унікальність навіть негарним, на перший погляд, речам за допомогою метафор та психологічної глибини персонажів.

Окремими здобутками Габріеле Д'Аннунціо навіть для сьогодення є відтворення не лише зовнішніх образів, але і внутрішніх конфліктів, психологічного стану персонажів, які зображують і соціальні настрої суспільства, адже раніше внутрішні переживання часто ігнорувались, або були під цензурою, що не могло тривати на переломі століть.

Незважаючи на критику з боку як суспільства, так і інших письменників та митців, зокрема Френсіса Томпсона, Бенедетто Кроча, Генрі Джеймса, поєднання прекрасного з потворним, любові з ненавистю, життям і смертю навіть по нині вважаються сміливими і безумовно актуальними темами, що підтверджує новаторство та модерністичне мислення письменника.

Чи не найяскравіше авторські переживання Д'Аннунціо були втілені у трилогії «Романи троянди», що включає три історії (Насолода, Джованні Епіскопо та Невинний) про ревності, зради та почуття героїв. Кожна історія — це літературний шедевр, що відображає трагічну драматургію людської емоційності та почуттів.

Автор вивчає у творах глибини людської психології, розкриваючи протиріччя між бажанням досягти вищого ідеалу кохання і власними слабкостями. Кожен персонаж знаходиться в пошуку внутрішньої гармонії, проте потрапляє у вир власного конфлікту між моральними нормами та власними бажаннями. Такі протиріччя існували і в житті самого Д'Аннунціо, а також і у суспільстві на тлі історичних подій.

Через вишуканий мовний стиль, глибоку аналітику та модерністське бачення Д'Аннунціо змальовує складні взаємовідносини між героями, допомагаючи читачеві розуміти приховані реалії людської душі, що актуальним стає і по нині.

Сам модерністичний стиль Габріеле Д'Аннунціо вплинув і на подальший розвиток літератури, поєднуючи як міфологію, історичні факти, символізм та ліризм у своїх творах, так і видумані нові факти, що вдавалося на той час не кожному митцю. Саме це надихає сучасників та послідовників стилю письма та творчості Габріеле Д'Аннунціо. Таким чином була досягнута основна мета та завдання дослідження у вирізненні правди та вимислу, які автор уміло комбінує.

За наступне століття, відтворюючи трагічні і водночас заплутані любовні історії героїв, були створені численні фільми, зокрема Франческом Россі, серіали, театральні постановки, твори тощо, що доводить зв'язок

романів із сучасністю та його актуальність, що визначене у завданнях курсової роботи. Тому трилогію «Романи троянди» можна вважати важливим твором, який відображає дух того часу, його важливі соціокультурні та психологічні аспекти, що і по нині мають слід у сучасному мистецтві. У контексті розробки роботи були досягнуті наявні завдання та мета.

PE3IOME

Il periodo della nascita del modernismo nella storia della cultura e della filosofia è caratterizzato da un cambiamento radicale della visione del mondo, che riflette una profonda rottura con le epoche precedenti. Invece dell'ottimismo e del razionalismo prevalenti nell'Illuminismo, il discorso filosofico e culturale della prima età moderna era dominato dal pessimismo, dall'irrazionalità e dall'individualismo, che venivano trasferiti dalla vita reale delle persone all'arte. Questi sentimenti portarono a un cambiamento fondamentale nella cultura artistica, rifiutando le norme del realismo classico, in cui il tempo e lo spazio sono chiaramente definiti e la trama è la base per lo sviluppo degli eventi e delle azioni dei personaggi.

Questo periodo è stato caratterizzato da un'intensa ricerca di nuovi approcci alla comprensione del mondo e della psicologia umana, che ha provocato la formazione del movimento modernista. Tra i questi famosissimi modernisti c'è anche Gabriele D'Annunzio, che ha avuto tecniche stilistiche innovative. I suoi romanzi della rosa, le cui vicende sono direttamente collegate alle esperienze dell'autore.

Fin da piccolo, Gabriele D'Annunzio cercò se stesso nella creatività, studiando le opere classiche e la mitologia, che dopo divennero l'ispirazione per le sue opere. D'Annunzio combinò generi letterarie e linguaggio, espandendo i confini delle capacità espressive della parola, aggiungendo a ogni opera simbolismi e immagini complesse che riflettevano lo stato d'animo dei personaggi e dell'autore stesso.

Scavando nelle profondità dell'animo umano, l'autore rivela la contraddizione tra il desiderio di raggiungere il più alto ideale d'amore e la propria debolezza. Alla ricerca dell'armonia interiore, ogni personaggio si trova in un mondo di conflitti tra le norme della società e i propri desideri. Contraddizioni così erano presenti nella vita di D'Annunzio, così come nel mondo in generale.

Attraverso la sua creatività e il suo mondo interiore, D'Annunzio descrive le complesse relazioni tra i suoi personaggi e permette al lettore di comprendere le verità nascoste delle persone.

L'obiettivo della mia ricerca è stato quello di esplorare le peculiarità del modernismo, non solo sulla base di molti autori e della società del tempo, ma attraverso la trilogia di Gabriel D'Annunzio «I romanzi della rosa».

L'obiettivo è stato raggiunto successivamente, tutte le peculiarità sono state rivelate e posso dire con sicurezza che la ricerca si è rivelata profonda e davvero interessante.

Lo stile modernista di Gabriele D'Annunzio ha certamente influenzato l'ulteriore sviluppo della letteratura, combinando mitologia, fatti storici, lirismo nelle sue opere, oltre a fare nuove scoperte nel mondo della letteratura e del modernismo. Questo ha ispirato i lettori e i seguaci di Gabriele D'Annunzio nello studio della letteratura e del modernismo.

ЛІТЕРАТУРА

Головченко Н.І. (2011) Література модернізму: художній стиль, методика вивчення. *Освіта України*

Капіталіст О. (2023) Фіумський соціальний експеримент. *Друкарня*. URL: <https://drukarnia.com.ua/>.

Капура О. (2020) ЄВРОПЕЙСЬКА МОДЕЛЬ МОДЕРНІЗМУ В ПОЕЗІЇ. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*.

Модерністська проза початку ХХ ст. (2017) URL: <https://www.anet.co.ua/> .

Муріна Ю. (2018) Габріеле д'Аннунціо: від геніальності до скандалу. URL: <https://24tv.ua/>

Петренко Т. (2017) Покарати не можна читати: сумнозвісні погляди і вчинки письменників ХХ століття. *Читомо*. URL: <https://archive.chytomo.com/> .

Політико-соціальні зміни у світі на початку ХХ століття та їхня культурна мотивація. (2010) *Освіта.UA*. URL: <https://osvita.ua/> .

Садицька О. В. (2015) Зрушення в поезії сер. - II пол. 19 ст.
URL: <https://worldlit.jimdofree.com/> .

Berman S. (2013) Fascist designs. *The New York Times*.
URL: <https://www.nytimes.com/> .

D'Annunzio G. Бібліотека української літератури УкрЛіб.
URL: <https://www.ukrlib.com.ua/> .

D'Annunzio G. (1893) Насолода. URL: <https://knigoed.club/> .

D'Annunzio G. (1891) Giovanni Episcopo. URL: <https://books.google.com.ua/>

D'Annunzio G. (1892) L'Innocente. URL: <https://www.gutenberg.org/> .

Farrel J. (2018) British Literature in Transition. *Cambridge University Press*

Hughes-Hallett L. (2013) Gabriele d'annunzio: poet, seducer, and preacher of war.
Knopf.

Jones T. (2013) The Pike: Gabriele d'Annunzio – poet, seducer and preacher of war. *The Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/books/>

McLeod S. (2024) Carl Gustav Jung's theory of personality in psychology. URL: <https://www.simplypsychology.org/>.

Segnini E., Subialka M (2023) Gabriele D'Annunzio and World Literature,
Edinburgh University Press.

Wilcox V. (2018) D'Annunzio, Gabriele. *1914-1918-Online. International Encyclopedia of the First World War (WW1)*. URL: <https://encyclopedia.1914-1918-online.net/>.

Wilson R. L. (2014) Gabriele D'Annunzio - Biography. *eNotes.com*.
URL: <https://www.enotes.com/> .

Woodhouse J. R. (1987) Gabriele d'Annunzio's Reputation and Critical Fortune in Britain. *Annali d'Italianistica*.

